

LIBRIS

We know
books

ORSON SCOTT CARD

**JOCUL
LUI
ENDER**

Ediția a V-a

Traducere din limba engleză de
DAN-MIHAI PAVELESCU

ARMADA

CUPRINS

1. TERȚUL.....	7
2. PETER.....	14
3. GRAFF.....	21
4. CĂLĂTORIA.....	32
5. JOCURILE.....	42
6. POCALUL URIAȘULUI.....	59
7. SALAMANDRA.....	70
8. ȘOBOLANII.....	100
9. LOCKE ȘI DEMOSTENE.....	122
10. DRAGONUL.....	155
11. VENI, VIDI, VICI.....	173
12. BONZO.....	199
13. VALENTINE.....	225
14. PROFESORUL.....	252
15. VORBITOR ÎN NUMELE MORȚILOR.....	299
<i>Mulțumiri.....</i>	317

— Am privit prin ochii lui. Am ascultat cu urechile lui și-ți spun: el este! Oricum, unul mai bun nu vom obține.

— La fel ai spus și despre fratele lui!

— A fost considerat incompatibil. Din alte motive. Fără nicio legătură cu aptitudinile lui.

— Și cu sora lui, la fel. Există îndoieli și-n legătură cu el. E prea maleabil. Gata oricând să se lase dominat de voința altuia.

— Nu însă și dacă respectivul îi este dușman.

— Și-atunci, ce-o să facem? Îl înconjurăm tot timpul cu dușmani?

— Dacă va fi nevoie...

— Parcă spuneai că-ți place puștiul.

— Dacă gândacii vor pune mâna pe el, voi rămâne prietenul lui cel mai bun.

— Bine! La urma urmei, salvăm lumea. Ia-l!

Femeia de la monitoare îi zâmbi prietenos, îi ciufuli părul și-i spuse:

— Andrew, cred că deja ți-e, pur și simplu, scârbă de monitorul ăsta oribil! Ei bine, am o surpriză pentru tine! Azi o să-l scoatem. O s-o facem chiar acum și n-o să te doară deloc!

Ender încuviință cu o mișcare din cap. Bineînțeles, era o minciună că n-avea să-l doară deloc. Dar, deoarece adulții o repetau întotdeauna când ceva urma *într-adevăr* să doară, se putea bizui pe afirmația aceea ca fiind o precizare destul de corectă a viitorului.

Uneori, minciunile erau mai sigure decât adevărul.

— Hai încoace, Andrew, și așază-te aici, pe masa de examinare! Peste câteva clipe va veni și doctorul.

Fără monitor... Ender încercă să-și imagineze cum avea să fie fără micuțul aparat implantat în ceafă. „O să mă întorc pe spate în pat și n-o să mă mai apese. N-o să-l simt furnicându-mă și absorbind căldura când fac duș.

Și Peter n-o să mă mai urască. O să merg acasă și-o să-i arăt că nu mai am monitorul, să vadă că nu-l păcălesc. Acum o să fiu un copil normal, la fel ca el. Atunci n-o să mai fie așa de rău. O să mă ierte că am purtat monitorul cu un an mai mult decât el. O să fim...

Totuși, nu cred c-o să fim prieteni. Nu, Peter e prea periculos. Se înfurie mult prea rău. Totuși, frați... Nu dușmani, nu prieteni, ci frați... capabili să trăim sub același acoperiș. N-o să mă urască, o să mă lase-n pace. Și, când o să vrea să se joace de-a gândacii și astronautii, poate că n-o să fiu obligat să mă joc, poate c-o să pot sta liniștit să citesc o carte.“

Însă, Ender știa, chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, că Peter n-avea să-l lase în pace. Când îl apucau pandaliile, ochii îi sclipeau într-un fel anume și, ori de câte ori îi zărea privirea aceea scânteietoare, știa că *în niciun caz* Peter n-avea să-l lase în pace. „Exersezi la pian, Ender. Vino și-ntoarce-mi partiturile. Ah, băiatul-monitor e prea ocupat să-și poată ajuta fratele? E prea deștept? Te duci s-omori niște gândaci, astronautule? Nu, nu, *n-am nevoie* de-ajutorul tău! Mă descurc și singur, puștiule, Terțule-flețule mucos!“

— N-o să dureze mult, Andrew, spuse doctorul.

Ender încuviință din cap.

— Monitorul este astfel construit, încât să poată fi ușor deconectat. Vei simți totuși niște furnicături. Unii spun că

în cazul ăsta au încercat o senzație de *lipsă*. S-ar putea să te pomenești căutând ceva, ceva ce nu poți găsi și nici nu-ți poți aminti ce anume era. De aceea o să-ți spun: o să cauți monitorul, care nu va mai fi acolo. După câteva zile, senzația va dispărea.

Doctorul răsuca de acum ceva în ceafa lui Ender. Brusc, o durere îl străbătu pe băiat precum un ac, din gât până în rărunchi. Ender își simți spinarea smucindu-se, iar trupul i se arcui violent spre spate; capul său lovi masa. Picioarele i se zbăteau dezarticulate, iar mâinile i se încleștaseră, și le strângea cu atâta putere, încât începură să-l doară.

— Deedee! răcni doctorul. Am nevoie de tine! Infirmiera apăru în goană și icni văzându-i. Trebuie să relaxez mușchii ăștia! Vino-ncoace! Ce-astepti?

Ender simți alte mâini atingându-l, însă nu le putu vedea. Se răsuci pe o parte și căzu de pe masă.

— Prindeți-l! strigă infirmiera.

— Ține-l nemișcat!

— Țineți-l dumneavoastră, domnule doctor, e prea greu pentru mine!

— Nu pe toată! I-ar opri inima!

Ender simți un ac înțepându-l deasupra gulerului cămășii. Îl ardea, însă, acolo unde se răspândea focul, mușchii i se relaxau treptat. Acum putea plânge de spaimă și de durere.

— Cum te simți, Andrew? Întrebă femeia.

Băiatul nu-și mai amintea cum se vorbește. Îl ridicară pe masă. Îi verificară pulsul; făcură și alte lucruri pe care nu le pricepea. Glasul doctorului tremură atunci când vorbi:

— Când lași câte trei ani chestiile astea-n copii, la ce te poți aștepta? Îl puteam omorî, îți dai seama? Îi puteam opri funcțiile creierului.

— În cât timp trece efectul sedativului?

— Ține-l aici cel puțin o oră! Nu-l scăpa din ochi! Dacă peste cincisprezece minute nu-ncepe să vorbească, să mă chemi!

„Îl puteam omorî... Eu nu sunt gândac.“

Reveni în clasa domnișoarei Pumphrey cu un sfert de oră înainte de sfârșitul cursului. Încă se mai clătina.

— Te simți bine, Andrew? îl întrebă domnișoara Pumphrey.

Băiatul încuviință.

— Ai fost bolnav?

Clătină din cap.

— N-arăți prea bine.

— N-am nimic.

— Ar fi bine să te așezi, Andrew!

Porni spre locul său, dar se opri. „Ce căutam? Nu mai țin minte ce căutam...”

— Locul tău este acolo, spuse domnișoara Pumphrey.

Se așeză, dar îi trebuia altceva, ceva ce pierduse. „O să-l găsesc mai târziu...”

— Monitorul tău... șopti fata din spatele lui.

Andrew ridică din umeri.

— Monitorul, le spuse ea celorlalți.

Băiatul întinse mâna și-și pipăi ceafa. Simți un plasture. Monitorul dispăruse. Acum era ca toți ceilalți.

— Ești necăjit, Andy? întrebă un băiat aflat pe celălalt rând, mai în spate.

Nu-și putea aminti cum îl chema. „Peter... Nu, asta era altul.”

— Liniște, domnule Stilson! rosti domnișoara Pumphrey.

Stilson pufni.

Domnișoara Pumphrey explica înmulțirea numerelor. Ender se juca, desenând contururile unor insule muntoase și comandându-i pupitrului să le prezinte tridimensional, în rotație. Desigur, profesoara știa că nu era atent, dar nu-l deranja. Ender știa întotdeauna răspunsul, chiar și atunci când ea credea că nu acordă nicio atenție lecției.

În colțul pupitrului apăru un cuvânt, care porni să dea ocol perimetrului. La început, era răsturnat și inversat, totuși Ender îl citi cu mult înainte să ajungă pe latura de jos a pupitrului, unde căpătă poziția normală:

TERTUL

Băiatul zâmbi. El descoperise primul cum puteau fi expediate misivele umblătoare – și chiar și atunci când un dușman necunoscut vorbea urât despre el, metoda prin care îl jignea îl ridica în slăvi pe Ender. Nu era vina *lui* că era un Terț. Ideea fusese a guvernului, membrii acestuia o autorizaseră – cum altfel ar fi putut urma școala un Terț ca Ender? Iar acum dispăruse și monitorul. Experimentul numit Andrew Wiggin nu reușise. Dacă ar fi putut, el era sigur că oficialilor le-ar fi plăcut să abroge toate decretetele care făcuseră posibilă nașterea lui. A dat greș, așa că faceți să dispară experimentul!

Sonera țârâi. Toți își deconectau pupitrele sau își scriau în grabă mesaje personale, mementouri. Unii își expediau lecții sau notițe spre calculatoarele de acasă. Câțiva se adunaseră în jurul imprimantelor, așteptând să iasă hârtiile pe care le comandaseră. Ender își rășchiră degetele peste minitastatura de pe marginea băncii și se întrebă cum își simțeau, oare, adulții mâinile. Probabil că mari și stângace, cu degete groase, butucănoase și palme grele. Bineînțeles, aveau tastaturi mai late – dar cum ar fi reușit degetele lor masive să deseneze o linie fină, așa cum putea Ender, una atât de precisă, încât o putea încolăci de șaptezeci și nouă de ori într-o spirală ce se întindea din centrul pupitrului până la marginea lui, fără să atingă vreodată spirele între ele. Era un mod de a-și trece timpul, în vreme ce profesoara vorbea despre aritmetică. Aritmetică! Valentine îl învățase aritmetica de la trei ani!

— Nu te simți bine, Andrew?

— Ba da, domnișoară.

— Vezi să nu pierzi autobuzul!

Ender încuviință și se sculă. Ceilalți copii plecaseră, însă cei răi aveau să-l pândească. Monitorul nu mai exista pe ceafa lui, auzind ceea ce auzea el și zărind ceea ce zărea el. Acum îi puteau spune orice doreau, îl puteau chiar lovi – nimeni nu-i mai vedea și nimeni n-ar fi venit să-l salveze pe Ender.

Monitorul avusese anumite avantaje cărora avea să le simtă din plin lipsa.

Bineînțeles, Stilson era cel care îl aștepta. Fără să fie mai voinic decât majoritatea copiilor, îl întrecea totuși pe Ender. În plus, era însoțit și de alți băieți. Întotdeauna umbra cu ei.

— Hei, Terțule!

„Nu-i răspunde! Nu spune nimic!”

— Hei, Terțule, cu tine vorbim, Terțule, băi, Iubitorule-de-gândaci, cu tine vorbim!

„Habar n-am ce să-i răspund. Orice aș zice, ar agrava situația. Mai bine tac.”

— Băi, Terțule-flețule, băi, rahatule, ai amuțit? *Ziceai* că ești mai grozav ca noi, da' ți-ai pierdut papagalul', Terțule-flețule, n-ai decât un plasture pe gât!

— Mă lăsați să trec? Îi întrebă Ender.

— Dacă-l lăsăm să treacă? Merită să-l lăsăm să treacă?

Izbucniră cu toții în râs.

— Sigur c-o să te lăsăm! Mai întâi, o să lăsăm să-ți treacă o mână, dup-aia fundul, dup-aia o bucată de picior...

— Unde-i pa-pa-ga-lu'? Unde-i papa-ga-lu'?

Stilson îl împinse cu mâna, apoi altcineva din spate îl îmbrânci îndărăt.

— Fierăstrău, că-i mai rău! chicoti un glas.

— Tenis!

— Ping-pong!

Lucrurile n-aveau să se termine cu bine. Ender decise că ar prefera să rădă la urmă. Când Stilson întinse brațul să-l înghiontească iarăși, băiețelul încercă să-l prindă. Nu reuși.

— Hopa, vrei să te bați cu mine, da? Vrei să te bați cu mine, Terțule-flețule?

Cei din spatele lui Ender îl înșfăcăară, ținându-l nemișcat.

Râse, deși nu-i ardea deloc de râs:

— Așa mulți trebuie să fiți ca să bateți un Terț?

— Noi suntem *oameni*, nu *Terți*, băi, rahatule! Tu n-ai putere nici cât o ceapă degerată.

Totuși, îl eliberară. Imediat, Ender lovi puternic și fulgerător cu piciorul, izbindu-l pe Stilson drept în piept. Băiatul căzu. Ender rămase surprins – nu se așteptase să-l doboare dintr-o lovitură. Nu se gândise că Stilson nu luase în serios o asemenea luptă, că nu se așteptase la un atac disperat.

Pentru o clipă, ceilalți se retraseră și Stilson rămase inert. Poate că se întrebau dacă nu cumva e mort. Ender însă căuta să găsească o cale de a preîntâmpina orice răzbunare. De a-i opri pe băieți să-l atace a doua zi în haită. „Trebuie să câștig acum și pentru totdeauna, altfel va trebui să mă bat în fiecare zi și va fi din ce în ce mai rău.”

Deși avea numai șase ani, Ender cunoștea legile nerostite ale luptelor dintre oameni. Era interzis să lovești adversarul care zace neajutorat; doar un animal putea face așa ceva.

De aceea, se apropie de trupul nemișcat al lui Stilson și-l izbi din nou, cu răutate, în coaste. Stilson gemu și se rostogoli, încercând să scape. Îl urmări și-l lovi iarăși în testicule. Băiatul nu mai scoase niciun sunet; se chirci, și de sub pleoape îi țâșniră lacrimi.

Ender se întoarse și-i privi cu răceală pe ceilalți:

— Poate că vă trece prin minte să săriți cu toții pe mine. Probabil că m-ați snopi în bătaie. Nu uitați însă ce le fac celor care-mi vor răul. Vă veți întreba mereu când o să vă cad în spate și cât de rău o să vă fie.

Îl lovi pe Stilson cu piciorul în față. Sângele din nasul acestuia împrorșcă pământul.

— Nu atât de rău! urmă Ender. *Mult* mai rău!

Se întoarse și plecă. Nimeni nu veni după el. Coti pe coridorul care ducea la stația de autobuz. În spatele lui, îi putea auzi pe băieți vorbind:

— Mamăăă! Ia uite la el! L-a terminat!

Ender își lipi fruntea de peretele coridorului și plânse, până apărură autobuzul. „Exact ca Peter! Cum mi-au luat monitorul, cum am devenit exact ca Peter.”

2

PETER

— Bun, a fost scos. Cum se descurcă?

— Când trăiești câțiva ani în trupul cuiva, te obișnuiești cu el. Acum îi privești chipul. Nu știi ce se întâmplă. Nu sunt obișnuit să-i văd expresia feței, ci s-o simt.

— Haide, nu-i vorba de psihanaliză! Suntem soldați, nu vraci. L-ai văzut cum l-a rupt în bătaie pe șeful bandeii.

— A fost foarte meticulos. Nu numai că l-a bătut, l-a terminat! Ca Mazer Rackham la...

— Scutește-mă! Așadar, comisia apreciază că a absolvit?

— În mare parte. Să vedem ce va face cu fratele său, acum, că nu mai are monitorul.

— Fratele... Nu ți-e teamă ce i-ar putea face fratele ăla lui?

— Chiar tu mi-ai spus că nu există niciun risc.

— Am mai reluat unele benzi. N-am ce face... Îmi place puștiul.

Cred c-o să-l nenorocim.

— Bineînțeles că asta o să facem! E meseria noastră. Noi suntem vrăjitoarea cea rea. Promitem turtă dulce, dar îi mâncăm pe copilași de vii.

— **I**mi pare rău, Ender! șopti Valentine. Îi privea plasturele de pe gât. Ender atinse peretele și ușa se închise în spatele lui.

— Nu-mi pasă. Mă bucur că nu-l mai am.

— Ce nu mai ai?

Peter apăru în hol, mușcând dintr-un sendviș cu unt de arahide.

Ender nu vedea în Peter băiatul frumos de zece ani pe care-l zăreau adulții, cu păr negru, des și rebel și cu un chip ce i-ar fi putut aparține lui Alexandru cel Mare. Îl privea pe fratele său doar pentru a detecta furia sau plictiseala, stările periculoase care aduceau aproape întotdeauna suferința. Acum, când ochii lui Peter descoperiră plasturele de pe gât, apăru scânteierea rău prevestitoare.

Valentine o zări și ea.

— De azi e la fel ca noi, rosti ea, încercând să-l liniștească.

Peter nu se lăsă însă domolit, căci zise:

— „La fel ca noi“? Și-a ținut căpușa pân-la șase ani! Tu când ai pierdut-o pe-a ta? Aveai trei ani. Mie mi-au luat-o la cinci ani. El aproape c-a reușit, nenorocitul, gândacul naibii!

„E bine“, își spuse Ender. „Vorbe, și iar vorbe. Peter... Vorbăria-i minunată...“

— Ei bine, continuă Peter, acum îngerii tăi păzitori nu te mai veghează. Nu mai verifică monitoarele să vadă dacă nu simți durere, s-asculte ce-ți spun, să vadă ce-ți fac. Ce zici? Ei, ce zici de chestia asta?

Ender ridică din umeri.

Brusc, Peter zâmbi și bătu din palme cu o falsă veselie.

— Hai să ne jucăm de-a gândacii și astronautii! spuse el.

— Unde-i mama? întrebă Valentine.

— Afară, răspunse Peter. Eu sunt șeful.

— Cred c-o să-l chem pe tata.

— N-ai decât, o încurajă Peter. Știi că nu-i niciodată acasă.

— Bine, hai să ne jucăm! încuviință Ender.

— Tu o să fii gândacul, spuse Peter.

— Lasă-l măcar o dată să fie astronaut! interveni Valentine.

— Ia mai ține-ți pliscul! o repezi Peter. Haide sus și alege-ți armele!